

מדינת ישראל
משרד הממשלה

משרד

מט.ד.מ. 17/85

פרוטוקול

ישיבת מיום 05 באוקטובר 1996

צורה 2

מחלקה

ועדת הקצרה במלכותית בענין פרשת
העלמות של ילדים מבין עולי תימן
בשנים 1948-1954

תיק מס' 17/85

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הועדה -סדרה ב - פרוטוקול מיום
מזהה פנימי: 9749/23-ג

מזהה פריט: 000dran
כתובת: 2-109-3-6-7

תאריך הדפסה: 11/07/2016

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 5 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: תראי לי, מה יש לך ביד?

ורדה זאדה: מתי איזה שנה נולד.

כ.ה. מימון: שנה זה לא אומר לנו הרבה.

כ.ה. קובל: לא, 20 לנובמבר 1955.

היו"ר: טוב. תודה רבה לכם.

ורדה זאדה: כל טוב.

עדותה של הגב' שושנה חרזי - תיק 6/96

כ.ה. מימון: אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת, את כל האמת, ורק
 את האמת.

היו"ר: את הבנת מה השופט אמר?

כ.ה. מימון: שאת צריכה להגיד את האמת.

שושנה חרזי: סליחה, מתי ...

היו"ר: רגע, הוא ישאל אותך. במכתב לא כתוב שום דבר, אבל כתוב

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 5 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: את לא צריכה להחזיק את זה, זה לבד עומד.

היו"ר: כתוב שילדים שלך נחטפו. זאת אומרת, יותר מאחד.

שושנה חרזי: ילד אחד.

היו"ר: ילד אחד?

שושנה חרזי: כן.

היו"ר: את כותבת שאת רוצה מה שקרה לילדינו החטופים?

כ.ה. מימון: היא התכוונה לילדנו.

היו"ר: טוב. מי כתב לך את המכתב?

שושנה חרזי: יזה מכתב?

כ.ה. קובל: שפניתם לוועדה. בעקבות מה הוזמנתם לכאן? בעקבות פניה שלכם. מפברואר '96. מלפני

היו"ר: בכל אופן, יש ילד אחד שנעלם. נכון?

שושנה חרזי: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 5 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: איך קוראים לו?

שושנה חרזי: ציון חרזי.

כ.ה. קובל: איפה הוא נולד, ציון?

שושנה חרזי: בדרך.

היו"ר: בחאשד?

שושנה חרזי: לא, בדרך. בתימן.

כ.ה. קובל: עוד לפני חאשד.

שושנה חרזי: עוד לא נכנסו לחאשד.

היו"ר: פני שהגעתם לחאשד? לפני שבאתם לחאשד.

שושנה חרזי: לפני. הגענו לחאשד הוא בן חודשיים.

כ.ה. מימון: בסדר.

שושנה חרזי: אחר כך יש מנהל, יוסף צדוק. הוא עשה לו ברית.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 5 באוגוסט 1996

היו"ר: בחאשד עשיתם ברית?

שושנה חרזי: לא, בדרך. בשריאה.

כ.ה. קובל: בדרך עשיתם את הברית לציון?

שושנה חרזי: כן, עשו לו ברית הוא בן חודש.

כ.ה. קובל: אז באיזה שנה זה היה, את זוכרת?

שושנה חרזי: ...

כ.ה. מימון: כן, זה '49.

היו"ר: אז מה, הגעתם לחאשד?

שושנה חרזי: כן. אחר כך היינו באוירון.

כ.ה. קובל: גם ציון היה באוירון?

שושנה חרזי: כן, ביד שלי. גם ילדה היתה לי. בת שנתיים.

היו"ר: ציון היה בן חודשיים כשעליתם לארץ?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 5 באוגוסט 1996

שושנה חרזי: כן, חודשיים השארנו אותם כאן. ...

כ.ה. מימון: לא, אבל כשבאתם לארץ הוא היה כבר בן חודשיים?

שושנה חרזי: חודשיים, שלושה.

כ.ה. מימון: בסדר, לא חשוב.

כ.ה. קובל: לאן העבירו אתכם כשהגעתם לארץ? לאיזה מקום?

שושנה חרזי: לראש העין. עד היום. אחר כך ירדנו מן האוירון. לקחו
 הילד אמרו .. לנו. ניקח אותו לבית תינוקות.

היו"ר: איפה לקחו את הילד, בשדה התעופה?

שושנה חרזי: כן.

היו"ר: עוד בשדה. או בראש העין?

שושנה חרזי: לא, בלוד. בלוד. לקחו. אמרו לי ... ראש העין.

כ.ה. קובל: תשבואי להניק אותו בראש העין?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 5 באוגוסט 1996

שושנה חרזי: כן. בבית תינוקות. אחר כך הייתי מניקה אותו. ביום ששי, אחיות של בעלי באו מתימן אחרינו. אמר בעלי בואי נלך לשבת ונבקר אחיות שלי.

היו"ר: איפה?

שושנה חרזי: מי?

היו"ר: איפה האחיות באיזה מקום?

שושנה חרזי: הם באו מתימן לעין שמר.

כ.ה. מימון: אה, לעין שמר.

שושנה חרזי: אנחנו הלכנו לשבת לבקר אותן. הלכתי להניק הילד, והוא בסדר. אמרה לי האחיות

כ.ה. קובל: אה, אז את ראית אותו בראש העין?

שושנה חרזי: ביום ששי, אמרתי לך. ביום ששי בבוקר. נסענו לעין שמר. ויום ראשון בבוקר, הלכנו לבקר, לראות אותו, להניק אותו. אמרו לי צריך להניק אותו. אמרה לי מה את מחפשת? אמרתי בן שלי ציון חרזי. יאללה, ציון הוא מת. כבר מת.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 5 באוגוסט 1996

היו"ר: מי אמר?

שושנה חרזי: ואנחנו לא היינו חכמים כמו היום. ... הייתי כמו היום, עד לשבור שולחנות, כסאות. יראו לי הילד חי או מת. לא ראיתי אותו לא חי ולא מת ולא שום דבר.

היו"ר: מי אמר שהוא מת?

שושנה חרזי: מישהי מן האחיות.

היו"ר: את לא יודעת מה השם שלה?

שושנה חרזי: לא יודעת, כפרה עליך.

היו"ר: היה גם רופא?

שושנה חרזי: כן רופאים הכל. הייתי באותו זמן תמים, גם בעלי מסכן, היה תם. בכלל. לא אנחנו כמו היום. אנחנו שוברים שולחנות והכל, תראו לי הילד חי או מת.

כ.ה. מימון: אתה הבנת מה שהיא אמרה?

שושנה חרזי: היינו תמימות.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 5 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: אמרה לו היה היום, היתה שוברת שולחנות וכסאות. היא
 רוצה להגיד שאז היו

שושנה חרזי: לראות אותו.

כ.ה. מימון: תמימים.

שושנה חרזי: אחר כך הזמינו אותנו לכלבו שלום. נתנו כסף. עשו
 אסיפות.

כ.ה. מימון: תגידי, שושנה, לא אמרו לך ביום ראשון שלקחו אותי
 לצריפין, לבית חולים ?

שושנה חרזי: לא. היא אמרה לי כבר מת. ציון חרזי כבר מת.

כ.ה. מימון: זה הכל.

שושנה חרזי: ... תראו לי הילד. מה מת מיום ששי עד היום? איפה
 הוא? אני רוצה לראות אותו.

כ.ה. מימון: ויותר לא עשיתם כלום? האמנתם?

שושנה חרזי: אפילו לא עשינו שבעה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 5 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: ישבתם שבעה?

שושנה חרזי: לא שבעה, לא כלום. השדים בראש שלנו.

כ.ה. מימון: השדים היה בראש שלהם.

שושנה חרזי: כן. תמים, לא יודעים עברית. ... יותר גרוע, לא ידענו.

כ.ה. מימון: אבל יש ועדה שהיתה לפנינו. היתה ועדת שלגי. והיתה עוד ועדה אחת. הם אמרו שהוא נפטר בצריפין. ונקבר בפתח תקוה. לא אמרו לכם את זה?

שושנה חרזי: כפרה עליך. לא אמרו לנו לא איפה נקבר.

כ.ה. מימון: לא אמרו?

שושנה חרזי: בכלל לא. רק ככה אמרה ציון חרזי הוא מת, כבר מת.

כ.ה. מימון: ומאז לא

שושנה חרזי: מאז. ... הזמינו אותנו לכלבו שלום.

כ.ה. מימון: מי הזמין אתכם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 5 באוגוסט 1996

שושנה חרזי: הועדה, לא חשוב. אחר כך עשו סיפורים, סיפורים.

כ.ה. מימון: וזהו?

שושנה חרזי: ...

כ.ה. מימון: קיבלתם צו גיוס?

שושנה חרזי: כלום. שליחה, אחר כך אבא של בעלי היה - ... של
 ציון. אפילו אוכל, אפילו סכינים, אפילו סבון, אפילו
 הכל.

כ.ה. מימון: קיבלתם? בשביל ציון?

שושנה חרזי: כן, אנחנו ... אחר כך אבא של בעלי הלך, אני לא
 יודעת ... ציון הוא מת. אבא של בעלי אמר ...

כ.ה. מימון: אבא של בעלך?

שושנה חרזי: כן, הלך אמר לו ציון הוא מת. אחר כך הפסיקו הכל.
 ... שום דבר. זה הכל. מה נעשה.

כ.ה. מימון: תגידי, ביום ששי לפני שהלכת לבקר

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 5 באוגוסט 1996

שושנה חרזי: הילד ציון.

כ.ה. מימון: את ראית את ציון?

שושנה חרזי: כן.

כ.ה. מימון: איך הוא היה בבריאות?

שושנה חרזי: בסדר. עושה בידיים שלו ככה. משחק.

כ.ה. מימון: לא ראית סימנים שהוא חולה?

שושנה חרזי: כלום. ... מטפלת, ... אמרתי יופי. ... אמרתי טוב.
 והלכנו. ... ולא עשינו שבעה, ולא כלום כלום.

היו"ר: טוב. תודה רבה.

שושנה חרזי: כל טוב. תודה רבה לכם.

סוף דיון